

THE
CRIME X
THRILLER CWA
AWARDS
itv3

NEJLEPŠÍ SKOTSKÁ DETEKTIVKA ROKU

MALCOLM MACKAY

NEZBYTNÁ

SMRT

LEWIS WINTERA

panteon

JE TĚŽKÉ
DOBŘE
ZABÍT

MALCOLM MACKAY

NEZBYTNÁ
SMRT
LEWISE WINTERA

MALCOLM MACKAY

**NEZBYTNÁ
SMRT
LEWIS WINTERA**

panteon

Z anglického originálu
The Necessary Death of Lewis Winter
Pan Macmillan, London 2013

Copyright © Malcolm Mackay 2013
Published by arrangement with the Andrew Nurnberg Associates
Copyright © 2015 by Panteon
Cover © 2015 by Emil Křížka
Translation © Ivan Němeček 2015

Panteon, Hruborohozecká 100, 511 01 Turnov
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon
Přeložil: Ivan Němeček
Návrh obálky: Emil Křížka
Sazba: DTP Panteon
Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice
Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-38-2

Samovi a Alexovi

POSTAVY

Calum MacLean – Devětadvacetiletý nájemný vrah, který žije v Glasgow. Je na volné noze; žít sám je snadnější. Jak dlouho tohle může při jeho talentu vydržet?

Peter Jamieson – Tvrdě a prozíravě pracoval, aby vybuodoval své malé impérium. Je stále na vzestupu, a jestli to tak má být dál, potřebuje na špinavou práci ty nejlepší lidi.

John Young – Jamiesonova pravá ruka. Ostrý jako břitva. Věrný a svědomitý; takový se stal za dvacet let po Jamiesonově boku.

Lewis Winter – Po pětadvaceti letech zločineckých aktivit je stále u dna. To všechno by mohl změnit jeden dobrý kšeft.

Frank MacLeod – Zabíjí pro Petera Jamiesona. Je skutečně nejlepší, ale s věkem se bojovat nedá. Po šedesátce se musí vyměnit, jako kyčelní kloub.

Detektiv inspektor Michael Fisher – Boj s organizovaným zločinem vyžaduje oddanost profesi. Pronásleduje lumpy bez ohledu na jejich společenské postavení.

Hugh „Shug“ Francis – Ctížádost vás nutí chtít víc, i když už máte dost. Ilegální obchod s auty stačí, ale obchod s drogami je mnohem výnosnější.

Zara Copeová – Není to život, jaký si sama vybrala; starší muž po ní chce, aby se usadila. Jenže Winter je dobrý a učí se bojovat za lepší život, a to se jí líbí.

Nate Colgan – Když vám řekne, uděláte, co po vás chce. Tohle si myslí i jeho zaměstnavatelé. Jen jeho dcera, a možná i jeho matka Zara, si myslí něco jiného.

George Daly – Nekonvenční svalovec. Buďte dobrým přítelem a mějte skloněnou hlavu. Modlete se, aby vás nepovýšili. Zodpovědnost je smrtící.

Martin „Marty“ Jones – Lichvář, pasák, otrapa. Vydělává peníze, jen proto ho lidé snášejí.

William MacLean – Jedinatřicetiletý majitel autoservisu. Nevede si špatně. Jen kdyby si nemusel dělat starosti s mladším bratrem Calumem.

Strážník Joseph Higgins – Se svým rodinným zázemím dost netypický policista. Ale pracuje tvrdě a nenápadně.

Stewart Macintosh – Je vám přes dvacet, jste svobodný a žijete sám. Samozřejmě se chodíte bavit do společnosti.

David „Fizzy“ Waters – Už od školy krade se Shugem auta. Za všech okolností stojí za ním.

Glen Davidson – Nezávislý nájemný vrah, který hledá něco výnosnějšího. Nepříliš chytrý, ale velice, velice sebevědomý.

Strážník Paul Greig – Mnoho lidí Paulovi nedůvěřuje. Možná proto je v osmatřiceti stále strážníkem.

Tom Shields – Další mladý muž, který vyhledává zábavu, stejně jako jeho spolubydlící Stewart.

Neil Fraser – Typický svalovec. Velký a zlostný. Tupá pěst a tupý mozek. Pro svého šéfa Jamiesona velmi užitečný.

Strážník Marcus Matheson – Mladý policista, bystrý a rozhodný. Hodně záleží na tom, od koho se učí.

Adam Jones – Šéf Nebeského nočního klubu. Ten si své jméno nezaslouží, ale Adam vydělává, stejně jako jeho bratr Marty.

Norman Barnes – Právník. Bere každý případ, ale jen zřídkka je to něco příjemného.

Detektiv strážník Ian Davies – Má nedaleko do důchodu, pokud vydrží se skloněnou hlavou. Pracovat pod Fisherem je štěstí, protože Fisher nedůvěřuje ostatním, že by zastali moc práce.

1

Začíná to telefonickým hovorem. Nenuceným, upovídaným, přátelským, žádná práce. Domluvíte si schůzku, v neutrálním prostředí, nejlíp na veřejnosti. Musíte být opatrní, bez ohledu na volajícího, bez ohledu na místo schůzky. Je zvážena každá možnost, ale nic není jisté. Je lákavé začít důvěřovat; lákavé, ale chybné. Člověk může být dvacet let vašim dobrým přítelem a důvěrníkem, a pak se od vás v jediném okamžiku odvrátí. To se stává. Kdo má rozum, ten si tuhle hořkou skutečnost uvědomuje, kdo ho nemá, přijde na to.

Sobotní odpoledne, rádio v pozadí vysílá reportáž z fotbalového zápasu. Sedí na pohovce s knihou. *Barevný závoj* od Williama Somerseta Maughama, když to musíte vědět, a je tím románem okouzlený. Odvedl jeho pozornost od poslechu rádia; už ani neví, jaký je stav zápasu. Čím je starší, tím méně důležité mu to připadá. Zvoní telefon – pevná linka, ne mobil – a odvádí jeho pozornost od čehokoliv. Označuje si řádek, na němž skončil (nikdy si to místo neoznačujte přeložením stránky), a vstává.

„Ano?“

„Calume, jak se máš, chlapče? Tady John Young.“

„Johne, já dobře. A ty?“

„Všechno při starým, znáš to. To už je doba, co jsme tě viděli v klubu. Řekl jsem si, že ti zavolám, pozeptám se, jak jsi na tom. Pořád hodně práce?“

„Celkem dost. Vždycky se nějaký ten kšeft objeví, víš, jak to chodí.“

„Jistě. Slyšels o starým Frankovi MacLeodovi – že mu dělali

kyčel? Jo, nejmíň na pár měsíců zmizel ze světa. Pro tak činorodýho chlápka je to k vzteku.“

„Jo, slyšel jsem o něm. To je smůla.“

„To jo. Neumím si ho představit s nohama nahoře. Rád bych tě zas viděl, Cale, po tak dlouhý době. Zejtra po obědě by ses měl zastavit v klubu. Dáme pár štouchů a pár panáků. Pobavíme se.“

„Dobřej nápad. Zastavím se kolem druhý.“

„Výborně. Tak se zejtra uvidíme.“

Pokud dáváte pozor, dozvíte se všechno. Možná nedáváte, jako většina lidí. Nezávazný rozhovor: dva lidé, kteří se oslovují křestním jménem, aniž si jsou moc blízcí. Přátelé, kteří se vidí spíš týdně než denně. Přátelé, kterým na přátelství nijak nezáleží. Takových telefonických rozhovorů je, tak proč se starat? Je to nabídka práce. Velmi konkrétní nabídka nějaké dlouhodobější a lukrativní práce. Stojí o dlouhodobější a lukrativní práci?

Menší byt, menší vůz, menší úspory, ale vždycky to stačí. Pracuje z nutnosti, ne pro luxus. Dlouhodobější práce znamená riziko a riziku se má člověk vyhýbat. V téhle branži jsou hazardní hráči, ale nakonec vždycky prohrají a cena je konečná. Takže nehraj. Nemusíš. Jsou dva důvody, proč to lidé dělají: jeden přijatelný, druhý nepřijatelný. Tím nepřijatelným důvodem je hamižnost, vyhlídka na lepší peníze, které ve skutečnosti nepotřebují. Tím přijatelným důvodem je vzrušení, a to je něco jiného.

V klubu nebyl od doby, kdy slyšel o Frankově operaci. Starý pán jde do nemocnice, aby si nechal vyměnit kyčel. Pro většinu lidí nic zvláštního. Pro ty, kteří Franka znají – vědí, co dělá – je to jiné. Je starý, ale je stále dobrý, stále platný. Jako boxer, který ztrácí rychlost, ale má v malíku taktiku, je stále nebezpečný, jako býval vždycky. Patří ke starší generaci ze starých

dobrých časů před nástupem moderních technologií, moderních policejních metod, moderních citlivých přístrojů. Tolik toho zastaralo. Čas běžel, ale Frank byl vždycky o krok rychlejší. Práce, kterou v minulosti odvedl, je stále potřebná, jen její metody jsou odlišné. Teď je z ní vyřazený, přinejmenším na několik měsíců, a musí být nahrazen. Nahrazen někým mladším. Krátkodobě nahrazen, prozatím.

Teď už se Calum nemůže soustředit na nic. Další práce je další práce – nic víc. To ho nezajímá. Zajímá ho, že spočine v dusivém objetí Jamiesonovy organizace. Pro lidi typu Franka MacLeoda je to uklidňující záruka práce a bezpečí. Pro Caluma MacLeana je to hrozba vynucené pravidelné práce, ztráta svobody. Stojí to za to?

2

Klub je v centru města, nenápadný vchod vede do velké budovy. V neděli odpoledne u dveří nikdo není. Pár lidí obvykle postává u baru, nahoře u osmi snookerových stolů. Dnes je na dveřích cedule: Zavřeno kvůli úklidu. Omšelá cedule, kterou vytahují pokaždé, když je vyžadováno soukromí. Podezřelé, jistě, ale lidé se neptají. Calum ceduli ignoruje, otvírá dveře a vchází.

Uvnitř je vždycky příšeří, i když jsou rozsvícená všechna světla. Vpravo je velký ošoupaný taneční parket, na jeho vzdálenější straně box pro diskžokeje. Po celé délce boční stěny se táhne bar, pestře nasvícený, s lahvemi všeho možného – nic, o co by stál. Alkohol nepije, i když sám nikdy nepochopil proč. Nejspíš kvůli sebeovládání. Není to věc morálky. Hnusí se mu i klub, hnusí se mu tenhle způsob života, tenhle upocený dobytčí trh, ten zbytečný hluk. Že to všechno nesnáší, ho napadá vždycky, když si uvědomí, že tu jde hlavně o balení holek, a on holky zřejmě nikdy nepřitahoval, bez ohledu na míru přítmí.

Před ním je široké schodiště s kobercem. Mělké schody svádějí ke špatnému odhadu. Mnoho lidí cestou nahoru zakoplo. Calum je vždycky opatrný. Nebojí se ani tak zranění jako toho, že bude vypadat hloupě. Nad schodištěm jsou dvoje dvoukřídlé dveře s obdélníkovými okny. Do jedné strká a vchází do snookerového sálu. Osm zelených stolů, dvě řady po čtyřech, mezi nimi spousta místa. Na stěnách tabule ukazující skóre, vedle každé malý přístroj. Zaplat' libru, a nad stolem se ti na půl hodiny rozsvítí. Vydělávají málo, ne dost na to, aby ospravedlnily prostor, který zabírají, ale patří do nepřehledného množství

neuvěřitelných vášní Petera Jamiesona. U jedné stěny je malý starobylý bar. Nemají tu žádnou ochucenou vodku, jen pivo a whisky. Dnes je zavřený. Kvůli úklidu, samozřejmě.

John Young stojí u stolu uprostřed sálu a křídí si tágo. Koule jsou rozestety po stole, dosud nerozestavené. Třeba už začal, třeba se dostal do beznadějné situace. Calum ho nikdy hrát neviděl, takže neví. Ví, že Jamieson je dobrý. Všichni vědí, že Jamieson je dobrý. Všichni vědí, že se Jamieson nechal učit od profesionálů. Young se od svého šéfa musel něco přiučit.

„Calume, jak se máš?“

„Dobře.“ Jde ke stojánku s tágy a jedno si vybírá. Má na sobě džíny a tričko; dobře dokáže hrát jen v tričku. Rukávy překážejí.

Young shromažďuje všechny červené koule do středu stolu a rovná je do trojúhelníku. Všechny koule pečlivě rozmísťuje. Všechno je precizní, koule rozestavuje muž, který hraje často a čeká ho hra s vážným soupeřem. „Venku je hezky,“ říká konečně.

„To je. Začínáš?“

Young se sklání, vyměřuje si strk a rozehrává. Z trojúhelníkového shluku se odděluje jediná červená koule, bílá se vrací a zastaví se na stole až vzadu. Bezpečné – rozehrávka, po které je další strk velmi obtížný. Nenechá vás vyhrát.

Situace je vážná, dokud není zřejmé, že Young vyhraje, a snadno. Calum se snaží, Young umí, a trvá deset minut, než je rozdíl mezi nimi zcela zřejmý. Pak začínají mluvit.

„Pracoval jsi poslední dobou pro někoho?“ ptá se Young. Tohle je první vážná zmínka o práci, první otevřený náznak, že o tomhle ta schůzka opravdu je.

Ta otázka je zavádějící. Calum pracuje, musí. Young chce ve skutečnosti vědět, jestli opakovaně pracoval pro jednoho člo-

věka, nebo se jen tak protlouká. Odpověď už zřejmě zná; chce zjistit, jestli ho Calum může překvapit. Nemůže.

„Ne. Nic stálejšího. Volná noha. Jako vždycky.“

Další minutu nebo dvě nepadne ani slovo. Další pečlivě zvažované strky, mlčení trvá. Až když skončí *frame* – nejlepší z dosavadních tří – a když se spočítají body, Young znovu promluví.

„Momentálně nikoho nemáme. Škoda že jsme na několik měsíců ztratili Franka.“

„To jste netušili?“

Young se zasměje. Krátce, neradostně. „Frank patří k lidem, který neuměj přiznat, že jim něco je. Přiznaj si to, až když už je pozdě. Měl nás varovat. Ví to celou věčnost, a nic neřekne.“ Pokrčí rameny, co se dá dělat. Náběh je na Calumovi. Zapeklitá situace. Červené koule po celém stole, bílá uprostřed. Usilovně se soustřeďuje. Young si věří natolik, že promluví dřív.

„Kolik je ti teď let, Calume?“

„Devětadvacet.“

„Stárneš.“ Young se zasměje. On sám je zavalitý, i když mladistvě vyhlížející třiačtyřicátník. Když se směje, září mu oči, jako by to myslel vážně. Nakrčí čelo a rozčuchané tmavé vlasy mu přepadají na obočí. Tváří se vesele, ale člověk nesmí zapomenout, kdo Young opravdu je. „Přemejšliš o tom, že by ses usadil?“

Je to profesionální otázka, ne osobní. „To mě vůbec nenařadilo. Jednou to možná přijde. Nemám pocit, že bych to teď potřeboval. Mám rád svoji svobodu, ale vím, jak se věci mají.“

Young přikyvuje. Je to určitá podmínka. Calum říká, že když přijme stálejší práci u Jamiesona, nechce se nechat přetěžovat. S tím se Young dokáže smířit, zapadá to mezi ostatní požadavky.

Hovor utichá. Situace ve *framu* je stále vážnější. Young hrál

příliš nedbale, příliš sebevědomě. Zkázil tři strky, které udělat měl, a Calum vede. Calum kazí strk, jaký obvykle kazí. Young se soustřeďuje. Po několika úspěšných strcích zahraje složitý náběh. Potřebuje se dostat tak daleko, aby mu modrá koule zajistila vítězství. Potopí ji na první pokus. Podají si ruce. Young Calumovi děkuje, že přišel.

3

Když ví, že chlapec odešel, staví tágo zpátky do stojanu a odchází ze sálu do zadní chodby. Na jejím konci má Jamieson kancelář. Po dvou klepnutích na dveře Young bez vyzvání vchází. Znají se od necelých dvaceti let, z dob, kdy v branži začínali. Dohromady je svedly okolnosti – náhodné setkání při společné práci – a okamžitě rozpoznali, co může jeden pro druhého udělat. Jamieson velel, to bylo jasné; Young se stal jeho pravou rukou. Žádný jiný muž v jeho postavení nevydělával tolik a neměl takovou moc. Důvěřovalo se mu.

„Ty jseš mozek,“ říkával mu Jamieson v opilosti, „já jsem odvážnej. Funguje to.“

Ne že by Youngovi chyběla odvaha, nebo že by Jamieson nebyl chytrý. Young si dokázal ušpinit ruce, ale Jamiesonův cit pro provedení nepříjemné práce byl jedinečný, projevoval se už od útlého věku. Jamieson byl inteligentní, ale Young byl taktik, a to byl důležitý rozdíl. Samostatně byli oba talentovaní, společně dokázali téměř nemožné.

Jamieson musí velet, musí se při tom nechat vidět. Nezáleží na tom, co si kdo z nich myslí; jejich zaměstnanci i jejich protivníci musí věřit tomu, že velí muž, kterého se obávají nejvíc. Dojem. Působení na veřejnost. Nevěřili byste, jak je to v podobné branži důležité. I když velení má své nevýhody. Jste až nahoře v koruně stromu, kde na vás každý vidí, kde chce být tolik lidí. S tím si Jamieson poradí, bez problému. Jejich podnik navíc není dostatečně velký, aby zastrašil největší hráče v branži. Zatím.

Jamieson sedí tam, kde sedává vždycky, v otočné židli

u svého psacího stolu, zády ke dveřím. Stůl je natočený ke dveřím, židle zřídkakdy. Za stolem jsou na dlouhém stolku dvě televize; v obou běží dostihy, další Jamiesonova vášeň. Sází; ne proto, že potřebuje, ne pro vzrušení, ale proto, že potřebuje porazit další lidi. V tomhle případě bookmakery. Když k vám sedí zády, nechce být neslušný; patří prostě k lidem, kteří se umějí nechat pohltnout věcmi, které je zajímají.

Younga koně nezajímají ani v nejmenším. Mrňaví Irové týrají němá zvířata ve jménu sportu založeného důvěřivci a ovládaného zahálčivými boháči. Jeho místo v kanceláři je na malé kožené pohovce na pravé straně dobře osvětlené kanceláře, hned vedle velkého okna. Na stolku jsou rozložené noviny, většinou místní, některé celostátní, kvůli případným zmínkám o jejich práci. V současné době potřebujete víc času k prohlížení webových stránek, abyste se ujistili, že o vás lidé netrousí nějaké nepříznivé zmínky. Young se posadí a čeká.

„Mluvil jsem s tím klukem, MacLeanem,“ říká Jamiesonovi, když je si jistý, že oba dostihy skončily.

„Klukem? Kolik mu vůbec je?“

„Devětadvacet.“

„Jenom? Mám pocit, že je v branži celou věčnost. Co říkal?“

„Myslím, že to dokáže, pokud bude mít jednoho dva chlapy k ruce. Nechce se moc přetěžovat.“ Jamieson se soustřeďuje, poposedá si na kraj židle a prsty jemně bubnuje na stůl. To neustálé bubnování mu pomáhá v soustředění.

„Není s ním zrovna velká sranda,“ usměje se Jamieson, „ale mně se líbí. Je dobřej. Chytřej. Mlčenlivej. Frank říká, že je z těch mladejch nejlépeší. Souhlasím. Uděláme mu nabídku.“

Young čeká tři dny, než Calumovi znovu zavolá. Tahle práce si může třídní odklad dovolit. Je to jako s balením holek; nesmí se to moc uspěchat. Pokud budíte dojem nedočkavosti, lidé toho po vás budou chtít víc. Caluma by to mohlo odradit. Ten kluk se jasně bojí závazku. Je to naivní, říká Youngovi jeho zkušenost. Za několik let po něm bude prahnout. Pravidelnost, pohodlí, bezpečné zázemí. Práce v téhle branži je, jako když se necháte vystřelit z děla: dělat ji na volné noze je, jako když se necháte vystřelit z děla a nemáte záchrannou síť, v které byste přistáli. Velká organizace vás chrání, vždycky najde způsob, jak vás udržet v bezpečí. I Caluma jednou unaví ten neustálý tlak a bezpečí ho začne přitahovat. Ale zatím unavený není.

Calum je znovu na své pohovce a hraje si videohry. Boha třetí války, jestli vás to zajímá. Otravuje ho to. Zvoní telefon – tentokrát mobil. Zarazí se, zvedá telefon a dívá se na displej. Young.

„Ano?“

„Calume, tady John Young. Jak jseš na tom? V jednom kole?“

„Ne, to vůbec ne.“

„To je dobře, přijď do klubu. Já a Peter s tebou chceme mluvit.“

„Teď hned?“

„Teď hned.“

Nabídka práce, určitě. Důležité? Možná, ale čekal tři dny, to znamená, že to není naléhavé. Možná to má právě to znamenat. Bude dočasná, ale možná ho vtáhne na delší dobu. Frank

MacLeod nevydrží věčně. To nikdo v téhle branži. Calum všechno povypíná, nic nenechá v pohotovostním režimu. Bere si kabát; je chladnější den. Venku je nevlídno. Sahá na ledničku pro klíčky od auta a odchází z bytu.

V bytě není nic, co by prozrazovalo, čím se živí. Rozhodně ne zbraň. Nikdo, kdo pracuje se zbraní a má trochu rozumu, si ji nenechává doma. Nevede si žádnou evidenci. Neschovává si žádné suvenýry. Někteří lidé to dělají. Jsou hloupí. Nebezpečně hloupí. Možná trochu šílení. Dopadnou je. O Calumovi policijní štábla nic neprozradí. Žádné e-maily. Žádné tweety. Žádné textové zprávy. Výpis telefonních hovorů může prozradit, že je ve styku s lidmi jako Young, ale kvůli přátelům vás nezavrou. Calum zavřený nikdy nebyl, ani odsouzený, nikdy neviděl vězeňskou celu zevnitř. Tuhle práci dělá deset let. Ale radovat se z úspěšného vyhýbání vězení bude až v důchodu.

Vyhýbat se uvěznění není totéž jako vyhýbat se podezření. Není si jistý, jak by si vedl na téhle frontě. Ví policie, že existuje? Určitě. O Jamiesonovi vědět musí, stejně jako všichni ostatní. Jamieson je na vzestupu. Calum už pro něj pracoval. Pracoval pro jednoho dva další zavedené lumpy. Ale k nikomu z nich nemá žádné závazky – to je důležité. Je pohyblivým terčem. Je tu šance, že ho policie nezná. Šance, že neví, co dělá. Právě tohle chce sám pro sebe a právě tohle vyžaduje Jamieson od svých zaměstnanců. Začít s čistým štítem.

Do klubu vchází jako vždycky předním vchodem. Nemá důvod se tam vkrádat. Pokud někdo klub sleduje, tak sleduje jak zadní, tak přední vchod. Pokud se tam vplížíte zezadu, jste jen podezřelější. Nahoru po schodech, dveřmi. Snookerový sál je otevřený veřejnosti, bar je otevřený. U tří stolů hraje šest lidí, další čtyři jsou u baru. Jedním z hráčů je Kenny McBride, Jamiesonův řidič. Řidič je dost obecné označení. Většinou může řídit sám Jamieson. Kenny mu dělá taxikáře.

Vozí ho k důležitým obchodním jednáním. Rozvází věci. Svází věci. Je všude, kde je zapotřebí vůz. Calum ho zdraví pokývnutím hlavy a míjí ho. Jde chodbou až na konec. Před dveřmi kanceláře nikdo, žádná zjevná bezpečnostní opatření. Nikdy. Zatím žádná paranoia, i když ta se možná dostaví. Většinou se dostaví. Jamiesonovi je kolem pětáctičet. Není starý. Vypadá mladší než většina jeho vrstevníků. Zatím nevyrostl natolik, aby se proti němu intrikovalo. Aspoň většina lidí si to myslí. Laxní přístup k bezpečnosti. Tvrdý, ano, ale ležerní taky. Calum třikrát klepe a čeká na vyzvání ke vstupu. Nemá s nimi takový vztah, který by mu dovoľoval vstoupit bez vyzvání. Někdo volá, ať jde dál. Otvírá dveře, vchází a zavírá za sebou.

Je tu jen Jamieson a Young. Jamieson sedí za stolem. Chce vypadat jako obchodník, chce budít respekt? Těžko. Má dostatek sebevědomí, necítí potřebu vypadat jako dobrák. Ten stůl tu nemá od toho, aby vypadal úctyhodně; dává jím na vědomí, že tady je pánem on. Young sedí stranou na pohovce, jako vždycky. Nikdo z nich nezastrašuje. Ale taky se o to nesnaží. Young to nedokáže – je příliš zavalitý a uvolněný. Jamieson to umí. Umí nahánět strach, když chce. Pohledem, stačí mu k tomu oči. Téměř vždycky je to v očích. Když neumíte nahnat strach pohledem, neumíte ho nahnat vůbec. Jamieson se umí podívat, když chce.

„Rád tě vidím, Calume, už je to nějaký čásek,“ říká Jamieson a pokývnutím ho vyzve, aby se posadil na židli před psacím stolem. „Sundej si kabát.“

Calum ho poslechne, protože tady se poslouchá. Přehazuje kabát přes opěradlo židle a sedá si. Je čelem k Jamiesonovi a Young je mimo jeho zorný úhel. Zneklidňující, záměrně. Nevíte, co Young dělá. Nevíte, jestli Jamiesonovi něco tiše šeptá. Nevíte, jestli gestikuluje nebo ne. Nevidíte jeho reakce. Do-

konce ani nevíte, jestli dává pozor. O to jde. Odejdete z té kanceláře a nevíte, co si myslí aspoň jeden z nich.

„Takže k věci,“ říká Jamieson s chladným výrazem, který vám přikazuje pozorně ho sledovat.

„Měls poslední dobou hodně práce?“

Chce vědět, jestli Calum poslední dobou zabil hodně lidí. Když jich zabijete moc v příliš krátkém časovém úseku, nevyhnutelně k sobě přitáhnete pozornost. Nenajímejte si nikoho, kdo měl poslední dobou moc práce. Nenajímejte si nikoho, kdo nepracoval vůbec. Kdo není ani příliš vyhledávaný, ani příliš opomíjený. Kdo je úspěšný, protože není ani příliš nápadný, ani příliš nenápadný. Odpovíte, protože musíte, ale je to obtížné. Na Calumově odpovědi není nic špatného, ale musí Jamiesonovi důvěřovat. Musí věřit tomu, že jediní lidé, kteří jeho odpověď slyší, jsou lidé v téhle kanceláři. Žádné štěnice. Stává se to zřídka, ale není to nemožné.

„Držím se obvyklého programu,“ odpovídá Calum. „Nerad se přepínám.“

Je to ta správná odpověď. Nic moc nevyovídá, ale v tuhle chvíli stačí. Jamieson ví, že je Calum chytrý. Calum ví, jakou odpověď chce Jamieson slyšet. V tomhle případě je to pravda a Jamieson mu věří, i když všechno bere s malou rezervou.

„Možná mám pro tebe kšeft, pokud máš zájem. Víš, že máme málo lidí.“

„Slyšel jsem. Možná bych zájem měl. Podle okolností.“

„Jakých?“ zamračí se Jamieson. Nemá rád podmínky. A obzvláště nemá rád chlápky, kterým ještě nebylo třicet a kladou si je, což lidé jako Frank MacLeod dělají jen zřídka.

„Mý pracovní tempo mi vyhovuje. Nerad bych ho měnil.“

Jamieson přikyvuje. To je rozumné. A taky to zapadá do jeho plánu. Už nespolehá na to, že takhle důležitou práci odvede jediný člověk. Frank byl skvělý, ale teď je mimo provoz

a není tu nikdo, kdo by nastoupil na jeho místo. Musí najmout někoho zvenčí. Odtedka budou mít vždycky nejmíň dva.

„Znáš Lewise Wintera?“

Teď už je to vážné. Předpokládá se, že Calum tu práci přijal. Neřekl sice, že ji udělá, ale vznesl jednu podmínku a Jamieson ji přijal, aby mohli přejít k práci samotné. O penězích se nemluví. Cenu oba přibližně znají. Teď jsou na řadě podrobnosti. Calum je na palubě. Jamieson a Young to odsouhlasili. Od nyníška s ním budou jednat jako s jedním ze svých lidí, z lidí ze své organizace. Možná jen po dobu trvání téhle práce. Takhle to bývalo už dřív, když měli velký kšeft a Frank si ho vybral k řízení únikového vozu. Na jeden kšeft jste členem rodiny. Pak se ocitnete mimo a oni vás sledují a ujišťují se, že neřeknete nic, co byste neměl.

„O Lewisi Winterovi vím. Jednou jsem se s ním krátce setkal. Nedá se říct, že ho znám.“

Ale Calum toho ví dost. Ví, kdo je Lewis Winter, a ví, co Lewis Winter dělá. To stačí. Poučil ho Frank MacLeod, poučili ho i další zkušení. Nenechte se poučovat od těch, které chytili, a nevykládejte kdekomu jejich historky. Nenechte se poučovat od těch, kteří vědí, jak to provést; uče se od těch, kteří vědí, jak to provést dobře. Řeknou vám, abyste si zjistili úplně všechno. Žádné mnohomluvné kecy. Zjistěte si, kdo co v branži znamená a co dělá, protože nevíte, kdy na koho narázíte. Takže si zjistěte, kdo jsou lidé jako Lewis Winter, i když to nejsou důležité lidi. Prošmejděte všechny kouty města, protože nevíte, kdy se tam ocitnete. To všechno Calum udělal. Udržoval se v obraze. Jezdil po městě, zkoumal místa, která neznal. Potřeboval mít jistotu, že zná branži líp, než zná ona jeho. Mu-

sel mít jistotu, že zná Glasgow líp, než kdy město pozná jeho. Kdyby se potřeboval rychle přesunout, znal by cestu. Danou informací mohl využít jen jednou v životě, ale mohla rozhodnout o délce toho života.

Lewis Wintera poznal přes společného přítele. Na večírku, kam Winter nepatřil. Byl tam se svou mnohem mladší přítelkyní. Bylo to před pouhými třemi čtyřmi měsíci a někdo je z Calumovi nepochopitelných důvodů představil. Možná proto, že to byli jediní dva zločinci, které společný přítel znal, a myslel si, že by si mohli rozumět. Winterovi je kolem pětácti. Má prošedivělé spánky a snaží se, aby si zachoval štíhlou postavu. Vypadal, jako by právě zhubl. Není člověkem do společnosti. Není člověkem obdařeným velkým úspěchem. Pokud se o něm mluví, není to záruka, že se pro něj něco zlepší.

„Winter se stal problémem. Tvým úkolem je vypořádat se s ním.“

Calum přikyvuje. Nejde o nic neobvyklého. Překvapivé je, že se Winter stal problémem pro někoho jako Jamieson. Winter je malá ryba, vždycky byl. Je prokletý. Po každém jeho úspěchu následovalo zdrcující selhání. Na tom se za pětadvacet let nic nezměnilo.

„Vypadá to jednoduše. Je tu něco, co bych měl vědět?“

Tady se musí pečlivě rozlišovat. To, co bys měl vědět, je to, co potřebuješ vědět, ne to, co chceš vědět. Chceš vědět, proč se Jamieson chystá nechat toho člověka zabít. Ale vědět to nepotřebuješ. Lewis Winter je dlouhodobý druhořadý překupník drog. Jamieson se angažuje v mnoha oborech zločinné činnosti včetně prodeje drog. Lewis Winter šlápne Jamiesonovi na kuří oko. Kdyby se vědělo, že to Jamieson nechal bez povšimnutí, mohl by vypadat jako slaboch. Jeho obraz v očích lidí z branže je důležitý. Věci, které potřebujete vědět, se vztahují jen k vaší schopnosti odvést dobře práci a k následkům. Musíte vědět,

jestli se v tom neskrývá něco, co by vás mohlo dostat, jestli vaše oběť nemá přátele nebo známé, kteří by vás mohli dostat. Musíte vědět jen to, co vám pomůže při práci. To, co vám pomůže žít s jejími následky.

„Má nějakou ochranku, o který bych měl vědět?“

To není otázka, kterou by v případě Lewise Wintera obvykle položil. Winter je příštipkář, žádnou ochranku nemá. Aspoň takovou, která by stála za řeč. Nemá žádné tělesné strážce. Nemá žádné nohsledy, kteří by byli schopni dělat potíže.

„Mohl by mít psa, to je asi tak všechno,“ krčí rameny Jamieson.

„Nemá,“ vmísí se ze strany poprvé do hovoru Young.

„No vidíš,“ usměje se Jamieson.

„Žije s holkou, s takovou malou courou.“

„Zara Copeová,“ upřesňuje Young. „Běhna, ale chytrá.“

„Chytrá běhna,“ usmívá se Jamieson a vrtí hlavou. „To je přesný. Jo, to je přesný. To víš, že před šesti nebo sedmi lety měla dítě s Natem Colganem?“ říká Calumovi.

„To dítě s nima bydlí?“ ptá se Calum, který se téhle možnosti vždycky obává.

„Ne, je u prarodičů.“

Nate Colgan. To jméno vyvolává představy, které je lepší nechat spát. Drsný chlap. Ne karikatura drsného chlapa. Ne někdo, kdo okázale ukazuje potetované svaly a hraje si na zlého chlapa. Skutečně drsný chlap. Chlap, jakého lidé typu Jamiesona rádi využívají, ale jednají s ním opatrně. Chlap, kterého se Calum bojí naštvat. Jednou se s ním setkal. Colgan se tvářil rozmrzele. Když mluvil, byl překvapivě inteligentní. Nepůsobil nepředvídatelně. Žádné bezdůvodné výbuchy vzteku. Tohle není těžké. Je to šílené. Těžké je, když lidé vědí, co jim chcete udělat, a nejsou schopni vám v tom zabránit. Calum nevěděl, jaký je současný vztah Colgana a Copeové. Pokud možno se jí vyhne.

Něco ho napadlo.

„Pracuje teď Winter sám?“ ptá se Calum.

Na tom záleží. Pokud je sám, má to zpečetěné. Pokud má v zádech nějakou organizaci, sice ho taky zabije, ale pak za to zaplatí. Lidé nemůžou projevit slabost.

Jamieson se letmo podívá na Younga. Jeho reakci Calum nevidí.

„Pokud víme,“ začíná Jamieson, „pořád pracuje sám. Jenže poslední dobou mi leze do zelí a nijak to netají. Jako by mě chtěl nasrat. Jako by věděl, že za ním někdo stojí. Já si myslím, že ne. Zatím. Ale brzo může. Chci ho dostat, než k tomu dojde.“

To je všechno, co by měl Calum vědět. Už žádné další podrobnosti. Ani slovo o jeho případném podporovateli, o tom, jak brzy se může objevit na scéně. Jenže to je náznak něčeho většího. Nepříjemný náznak.

Pokývnutím hlavy přijímá práci. Žádné podání ruky, to není nutné. Tohle koneckonců není žádný klub džentlmenů. Nejde tu o džentlenskou dohodu. Tohle je obchod. Calum přijal podmínky. Pokud neuspěje, zřejmě bude potrestán. Ne zabit. Když zabijete člověka kvůli selhání, kdo jiný pro vás bude chtít pracovat? Nicméně ho budete ignorovat. Ztížíte mu život. Tohle Calum ví. Byl svědkem toho, že se to přihodilo jiným. Stává se to i talentovaným lidem. Většinou se to stává chvastounům, pitomcům, kteří si myslí, že tu práci zvládnou, ale nemají na to. Je snadné zabít člověka. Je těžké zabít člověka dobře. Lidé, kteří to dělají dobře, tohle vědí. Lidé, kteří to dělají špatně, nesou tvrdé následky. Toho si musí být vědomi i ti talentovaní.

6

Jamieson sedí na židli a sleduje, jak se za Calumem zavírají dveře. Young stále sedí na pohovce vpravo od něj a mlčí. Jamieson je rozhodný muž. Někomu zavolá, ať pro něj někoho zabije, a vrátí se zpátky ke svým koním nebo golfu nebo k tomu, co zrovna v tu chvíli poutá jeho pozornost. Jen dneska tomu tak není. Dneska bubnuje prsty na stůl a pozoruje zavřené dveře.

„Je dost talentovanej, ten kluk,“ říká tiše. „Ale je v něm něco, čím si nejsem jistej.“

„Je jen společensky neobratnej,“ krčí rameny Young, „tak už to prostě má. Je chytřejší než tvůj průměrněj zaměstnanec.“

„Jo,“ přikyvuje Jamieson, „to je fakt. Frank mi to říkal hned ten den, co se s ním setkal. Říkal, že je chytřej, že na to má koule.“

Kuráž a intelligence samostatně skoro nic neznamenají. Proto Jamieson a Young pracují spolu, vždycky budou. Proto je hodně lidí jen skoro dobrých v tom, co dělá. Buď mají jedno, nebo druhé. Blbcovi stačí mít dostatek odvahy, aby byl v branži využitelný. Chytrý člověk toho spoustu dokáže. Ale abyste byli výborní, musíte mít obojí. Musíte vědět, kdy se spolehnout na bystrý úsudek a kdy na odvalu. Někteří lidé mají dostatek obojího, aby se udrželi na volné noze a pracovali celá desetiletí. Chybu udělají dokonce i ti, kteří mají obojího přebytek. Jedinou chybu. Jedinou prostou, lajdáckou chybu. Odsedí si dvacet let. A pak jsou nezaměstnatelní. Ti nejchytřejší vědí, že ani jejich mozek není zárukou.

„Máš z toho kšeftu obavy?“ ptá se ho Young. Jen zřídka vidíte Jamiesona nejistého.

Jamieson krčí rameny. „Mně je fuk, jak je ten kluk dobrej – takovejhle kšeft mu může podrazit nohy. Věř mi. Já neříkám, že to nedokáže. Neříkám, že to posere, to vůbec ne. Je nejlepší, koho jsme pro tu práci mohli sehnat. Jenže my nevíme, do čeho ho posíláme. Nevíme, co má Winter.“

Říká to zdráhavě, protože ví, že tím skrytě uráží svého přítele. Práci plánuje vždycky Young. Je Youngovou povinností vědět, co proti nim stojí. Myslí si, že to vědí, ale jisti si být nemůžou.

Young netrpělivě vzdychá. Tohle už probrali. Lewis Winter teď pracuje s dalšími. Přesunul se na nové území, protože si myslí, že mu to projde. Záměrně budí větší pozornost, protože si myslí, že to potřebuje, pokud chce získat další zakázky, o které stojí. Vědí, že se pro ně stává nebezpečím. Vědí, že za sebou má větší ryby. Nebo bude mít. Ještě se neobjevily. Ale je tu příslib nějaké podpory. Takže se ho musejí zbavit, než se ten příslib uskuteční. Smozřejmě. Young to považuje za logické. Sám pro sebe si to ospravedlnil. Je nutné zabít Lewise Wintera. Jamieson to teď zkoumá.

„Ještě žádnou podporu nemá. Nechávám ho sledovat. Jediný kontakty udržuje po telefonu. Nepřijal žádný zvláštní bezpečnostní opatření. Zatím. To víme. Ten kluk si to zjistí sám. Nevlítne do toho zbrkle. Je chytřej.“

Jamieson přikyvuje. To všechno je pravda. „Ten kluk ho bude sledovat. Pokud by ho nesledoval, mohla by se mezitím dostavit podpora.“

„S Winterovejma novejma kámošema si nemusí dělat starosti. Ty si musíme dělat my. Ne on. On si musí dělat starosti s tou Winterovou holkou. A možná s jedním se dvěma blbejma poskokama.“

Jamieson se usmívá a přikyvuje. Poskokové jsou tu vždycky, lidé, kteří se chtějí dostat do branže. Najdou si nějakou kavku, jako je Lewis Winter, přilepí se na ni a snaží se ji oškubat.

„A co ta malá zlatokopka?“

Zlatokopka. Těch je tu taky všude plno. Tak to vždycky bylo, tak to vždycky bude. Zlatokopky nejsou horší než poskakové a v mnoha směrech je s nimi mnohem víc zábavy. Cíl mají stejný: oškubat vás a jít dál. U většiny zlatokopek se to obejde bez následků. Užíváte si jejich společnosti, sem tam jim něco utrousíte a pak je v tichosti přesunete dál. Některé jsou nebezpečnější. Některých se dá těžko zbavit. K těm vždycky patřila Zara Copeová. Chytrá holka, která ví, jak toho nakonec dosáhnout. Která ví, jak získat víc než peníze. Ví, jak vás ovládnout. S Winterem žije už nějakou dobu, nastěhovala se k němu. Stále je s ním, tahá za neviditelné nitky. Drápy v něm má hluboko zaťaté a určitě tu bude i po Winterově smrti.

Young pokrčí rameny. „Sám posoudí, jak si s ní poradit. Chytřej je na to dost.“

„Doufám, že ji nezabije,“ říká Jamieson tiše. „Nechtěl bych nasrat Colgana.“

„Nasralo by ho to?“

„Pořád má pro tu děvku slabost,“ pokyvuje Jamieson vážně hlavou. „Colgana moc dobře neznám, ale tohle vím. Tohle je jasný.“

„Ten kluk to posoudí sám.“

Jamieson se odvrací a sahá pro dálkový ovladač. Zapíná televizi. Moc sportu tam tohle odpoledne nedávají. Ani nemá moc práce. Připraví si pár věcí. Měl by být rychlejší, ale pletou se mu do toho nové věci. Nové věci, jako noví přátelé Lewise Wintera.

Začátek je snadný. Zjistíte, kde vaše oběť bydlí, a sledujete ji. Když toho člověka dobře znáte, ušetříte si spoustu času. Mnozí lidé nakonec zabijí někoho, koho dobře znají. Lidi, s kterými pracovali, s kterými se v branži mnohokrát setkali. Mohli s nimi chodit na večírky. Mohli to dokonce být jejich přátelé. Ale stejně to uděláte, protože je to práce. Oběti to vědí, stejně jako útočníci. Když nevstoupíte do branže s otevřenýma očima, někdo vám je brzy otevře. Brzy poznáte, jak to chodí. Sledujete je, abyste poznali jejich rutinu. Každý má nějakou rutinu. Někdy je to složité, někdy v tom chaosu najdete jen zlomek rutiny. Jakmile proniknete do rutiny, máte je.

Calum nezná Wintera dost dobře, aby mohl něco vynechat. Únavná nezbytnost. Zjistí, kde bydlí – to je snadné. Není to žádné tajemství. Winter musí vědět, že v téhle branži riskuje, ale jeho sledování Calumovi prozrazuje, že s nějakými eventualitami nepočítá. Pokaždé, když stoupne na další příčel žebříku, se pod ním ta příčel prolomí a on se zase propadne zpátky. Má ctižádost, ale nic jiného. Rozumu trochu pobral, ale důvtipný moc není. Když Calum projíždí kolem jeho domu, po nějaké ochrance ani stopy. Když odjíždí za pouličními prodejci, kteří pro něj pracují, jede sám. K realitě se staví velmi nedbale. Možná ho nezajímá vůbec. Takoví lidé existují. Vždycky se najdou lidé, kteří na sebe berou obrovská rizika a vůbec se nesnaží chránit se před důsledky. Buď se nebojí smrti, nebo je jim život lhostejný.

Wintera srazil život na kolena tolikrát, že si ho příliš neváží. Když mluví s těmi dvěma pitomci – mladými kluky, kteří pro-

dávají zboží svým kamarádům a příbuzným výměnou za to, že si nechají něco pro sebe – je mu všechno jedno. Bere na sebe rizika, která ho nezajímají. Celý život v branži, a kvůli čemu? Je jen o kousek dál, než byl, když začínal. Lidé mladší než on už vedou velké organizace, kupují si legální firmy, mají skvělé výsledky. On tu jedná s dvěma nemluvnými negramotnými feťáky. Sem to všechno dospělo. Na svých obchodech vydělává necelých třicet tisíc ročně. Má dům, na který jen tak tak splácí hypotéku. Má přítelkyni, která byla dobře známou milenkou mnoha lepších chlapů, než je on. Je náročná. Přizpůsobuje jeho životní styl svému. Pozvedá jeho ctížádost na úroveň té své. Za její lásku musí platit. A tak riskuje.

Školu nenáviděl. Několik let pracoval pro přepravní firmu, ale tu práci taky nenáviděl. Pak se přes někdejšího spolužáka dostal do branže. Trochu prodával drogy, nic velkého, jen na mejdanech. Pracujete na té nejnižší úrovni, ale bavíte se při tom. Jste zaměstnancem velké organizace, která vám dává pravidelnou práci a která se o vás stará. Tehdy se mu to líbilo, ale to už je strašně dávno. Teď je ve středním věku a snaží se stát se velkým hráčem. Je neschopný získat peníze nebo styky. Před třicátkou byl blízko úspěchu, no a co? Měl našlápnuto na zbohatnutí. Policie ho nedostala, na rozdíl od všech ostatních, kteří v tom kšeftu jeli. Byl jediný, koho nechtyli. To mu na nějaký čas zkazilo jméno. V pětatřiceti letech se mu rýsoval další obchod. Pracoval s partákem, Jimmym Morrisonem – neříkejte mu Jim. Ale Jimmy ho podrazil, utekl se všemi penězi. Nechal Wintera bez jediné pence a poníženého. Zase se stal terčem posměchu. Stále se z toho vzpamatovává.

Pak přišla nabídka na účast v něčem větším. Zcela nečekaná. Udělej pár věcí, dokaž, že na to máš. Dostaň se k Jamiesonovi. On je ten první, který musí jít z kola ven. Začni na tom pracovat. Budeme hned za tebou. Nabídka od někoho, komu Winter

věří. Od někoho, o kom Winter ví, že splní slovo. A tak začne jednat. Když se to zvrtně? Tak co. Jamieson ho zabije, a tím to skončí. Žádná ztráta. Život, který mu nic nedává. Vezmi si ho. Prosím. Jeho život má našťěstí v ruce Peter Jamieson. A když to vyjde, třeba mu život dá o něco víc. Možná něco, pro co stojí za to žít. Zara zůstane nadobro. Děti. Už se nebude držet jen konečky prstů. Velký hráč. Klídek. Jenže tohle už si prožil a ví, že naděje je zlo. Vysaje vás a vyplivne a celou dobu se vám při tom bude smát. Ne, přijmi to riziko, nenech se odradit jinými možnostmi.

„Proč ti toho tolik zbylo?“ ptá se Winter zlostně. Zlost mu moc nejde. Při předstírání rozrušení působí vždycky dost nepřesvědčivě. Spíš rozmrzele než našťavaně.

„Neznám tu lidi. Oni neznaj mě. Nekupujou.“

„Od něj kupujou,“ říká mu Winter. Kdysi znával jejich jména, ale teď si nevzpomíná. Stejně nevydrží. Nikdy nevydrží.

„Já prostě nevím.“

„Kolik času jsi strávil tím, aby ses toho zbavil?“ ptá se Winter a ví, že odpovědí mu bude lež. Oni lhát neumějí. Ani mluvit pravdu. Neumějí nic.

„Spoustu. Moc. Lidi nekupujou.“

„Dochází mi s tebou trpělivost,“ říká mu Winter a dívá se do neurčita. Jsou uprostřed tiché ulice, mluví spolu, jako by na sebe právě narazili. Winter je nenávidí. Pohrdá jimi. Potřebuje je. „Musíš se víc snažit. Dělej pro to něco. Chci, abys to do soboty prodal – pak dostaneš další. Ty,“ říká tomu druhému, „dostaneš další zboží zítra. Vedl sis dobře. Jde ti to.“

Kluk se usměje a nadšeně přikývne. Pes, kterého pohladil po hlavě surový majitel. Bezzubý úsměv. Ubožák. Hnus.

Winter je ve svém autě. Neví, že ho někdo sleduje. Zamlada by si to ověřil. Rozhlédl by se a ujistil se, že ho nikdo nesleduje, nikdo, kdo by mu mohl ublížit. Zamlada ho nikdy nikdo ne-

sledoval. Byl jim ukradený. Nebyl důležitý. Tak dlouho nebyl pro nikoho důležitý, že už se ani neobtěžuje rozhlédnout se. A i kdyby se rozhlédl, nezjistil by to. Dneska jezdí moc aut, všechno je v pohybu. Musí něco sníst. Musí odstranit tu pachutí, která mu zůstala v ústech. To ti feťáci. Reprezentují ho. Na nich závisí jeho živobytí. Jsou měřítkem jeho úspěchu.

Calum ho zaujatě sleduje. Ty dva feťáky nezná, ale ví, co jsou. Pouliční prodejci drog. Ten druh lidí, kteří prodávají pár měsíců, až se stanou tak nespolehliví, že musí jít od válu. Je riskantní s nimi obchodovat. Když je vyhodíte, začnou žvanit a vy můžete mít potíže. Možná jste nuceni s nimi obchodovat. Winter to riziko podstupovat musí. Jinak by musel chodit po městě sám a snažit se prodávat vlastní zboží. Zanedlouho by lidé zjistili, kdo je a co dělá. Zanedlouho by ho někdo přepadl nebo by si ho podala policie. On potřebuje, aby na sebe to riziko vzali jiní. Jenže je beznadějně spoléhat se na ně. Je vidět, že Winter odjíždí ze schůzky rozzlobený. Teď zastavuje před restaurací.

Obědvá sám. Zpátky do auta, další schůzka, tentokrát v domě na jihu města. Calum si všímá adresy. Rychlý google na mobilu mu nic neřekne. Ten dům je příliš dobře udržovaný, než aby v něm bydlel další feťák. Možná dodavatel? Pro Calumovu práci to pravděpodobně není důležité. Pak jede Winter domů. Vrací se k Zaře Copeové, své životní lásce. Ha, životní lásce. Calum sedí v autě zaparkovaném na konci ulice a pozoruje dům. Otravná práce. Nuda, nuda, nuda. Ale nutná. Musí ji udělat. A bude ji muset dělat přinejmenším dalších pár dní. Když ani po několika dnech nezjistí žádnou rutinu, bude muset pokračovat ve sledování. Nikdy nic neuspěchej.

Zara se dívá na televizi. Tváří se znuděně. To ho děsí. Stojí ve dveřích, neví co říct. Je tak hezká. Tmavé vlasy po ramena, plné rty, vysoké lícní kosti, velké oči. Okouzlující. V očích se jí zabydlela samolibá sebedůvěra. Je bohorovná. Winter je o šestnáct let starší než ona, ale tohle mu v řeči nebrání. Rozpaky, které cítí, mezi nimi nikdy nebyly překážkou. Příčinou těch rozpaků je rozdíl v životním stylu, rozdíl v tom, co chtějí. Možná je to všechno věkem, připouští si chmurně. Tomu se nedá utéct. To jediné se nedá změnit. Ona chce chodit do společnosti a bavit se. On už to má za sebou. Chce něco víc. Oženit se, mít děti. Chce, aby s ním soucítila. Jak tam stojí a pozoruje ji, Zara k němu vzhledne.

„Co je?“

Má sklony jen tak stát a dívat se na ni. Pozorovat ji při oblékání, pozorovat ji v kuchyni, pozorovat ji, jak se dívá na televizi. Jí to nevadí – když ho to baví. Ví, že je hezká. Že stojí za pohled. Vždycky si toho byla vědomá. Když se začala pohybovat mezi těmihle týpký z podsvětí, všichni se ji snažili získat. Bylo jí osmnáct, všem těm chlápkům přes třicet a čtyřicet. Byla dobře vychovaná, inteligentní, uměla mluvit. Čněla nad ostatními ženami z jejich okolí. Vypadalo to jako nevinná zábava. Nic vážného. Oni využívali ji, ona využívala je. Nebylo jich moc; nechtěla si získat špatnou pověst, jako některé ostatní. Pak trochu zestárla a objevily se další hezké holky. Nové zážitky. Byla stále krásná, ale nebyla typem krásky, s jakou si chtějí hrát vlivní lidé. Už nebyla nablýskanou novou hračkou. Když začínala, myslela si, že je to zábava, životní bonus. Teď to

pro ni bylo vším. Neznala jiný život. Tenhle, nebo žádný. Pokud se Lewis chce pustit do něčeho jiného, možná stojí za to, být při tom.

„Nic,“ odpovídá Winter. „Co chceš k večeři?“

Zara krčí rameny. „Co tu je. Vyznáme si večer?“

Ta otázka znamená, že se rozhodla jít do společnosti. Ne že by si to na něm vynucovala. Jen mu to naznačuje a on to přijme. Bojí se, jak by reagovala, kdyby nevyhověl jejímu jasně vyjádřenému přání. Zná její rozmrzelost, podrážděnost. Neudělá nic, co by rozčeřilo hladinu. Nic, co by ji rozčílilo. Chce, aby byli šťastná rodina. Musí se smířit s obětmi, které to přináší.

„Říkal jsem si, že bysme mohli,“ lže.

„Nemusí to bejt žádná velká jízda,“ usmívá se Zara.

Vypadá šťastně. Winter ví, že je dobrá herečka. Vidět její úsměv mu stačí. Možná není upřímný, ale je hezký a hřeje ho.

Vaření je tentokrát na něm. Strídají se a ona dělá většinu domácích prací. Je těžké ji označit jako ženu v domácnosti, ale je to tak. Je to role, v níž se cítí čím dál lépe. Lidé se mění. Mění se to, co chtějí od života. Přemýšlí o tom, zatímco se přehrabuje v mrazničce. Netěší se na další večer ve společnosti. Jsou venku skoro každý večer. Jediný způsob, jak ji zabavit. Stále u ní hledá příznaky dospívání. Cokoli, co by mohlo naznačit, že se mění v člověka, jakým on už je. Někdy mu připadá, že u ní nějaké náznaky dospívání vidí, ale ona pak udělá něco, co tu naději zničí.

Povzbuzuje ji, aby se víc stýkala s dcerou. Láká ho představa sebe v roli laskavého otčíma. Pokud ví, co spolu začali chodit, navštívila ji jen dvakrát; on se s holčičkou nesetkal vůbec. Případá mu to bezcitné. Nevysvětlitelné. Jak můžete nemilovat dítě, které jste přivedli na svět? On není otec. Přeje si jím být. Mohlo by to být to, co potřebuje. Život pro opětovanou lásku. Zara ho nemiluje; toleruje ho. Využívá ho, a tak zůstává –